

ske forførdeligt, men oversætter man det — jeg skal gøre det i faa Ord — vil det i Grunden kun sige, at der var 531 Vælgere, der ikke vilde stemme paa det ærede Medlem, men stemte Nej. Der var altsaa 531, der ikke vilde stemme paa det ærede Medlem, og det kan godt ske, at der var nogle Socialdemokrater imellem dem, men jeg beklæger, at min gamle Ven fra Ribe har saa mange Modstandere i sin Kreds. (*Busk*: Det gaar nok alligevel!) Det gør det nok.

Jeg skal nævne en Lejlighed, ved hvilken jeg synes, at det ærede Medlem ikke har baaret sig ret ad. Han taler jo saa meget om, at man skal arbejde for Demokratiets Sag, men et Sted, hvor jeg synes, at han ikke arbejdede for Demokratiets Sag, som han burde, var ved Landstingsvalget i 10de Landstingskreds 1902. Det foregik i Horsens. Det ærede Medlem havde en meget stor Del af Skylden for, at det yderste Højre fik sin Mand igennem. Hvis det ærede Medlem havde lagt sine Kræfter i, var Stillingen bleven den, at der var blevet valgt 2 Venstre-mænd, en moderat og en frikonservativ. Nu blev der valgt en frikonservativ, en Estrupper, en Venstremand og en moderat, og det var en daarlig Maade at varetage Demokratiets Sag paa. Det ærede Medlem kæmpede for, at vi skulde staa hver for sig. Vi, der ogsaa have en lille Smule politisk og taktisk Forstand, saa jo, at det vilde gaa galt, og at vi kunde naa længere frem, hvis vi stode sammen, og jeg tillige med andre var med til at byde Venstre Samarbejde i hele Landstingskredsen. Det blev afslaaet, og afslaaet saa overlegent, som om det var det ærede Medlem, der havde gjort det. Det var dog ikke ham, vi forhandlede med. Følgen var, at i Vejle erobrede Højre alle Valgmændene, i Horsens lykkedes det os, trods det ærede Medlems Modstand, at bevare Kredsen for Demokratiet, men der var ikke mange Stemmer at spille. Socialdemokratiet sejrede med 1,026 Stemmer over Højres 1,006, medens Venstre bortkastede 495 Stemmer. I Fredericia ligeledes. Det ærede Medlem, som føler saa varmt for Demokratiets Sag, burde dog vistnok der have gjort noget for at støtte os i de Bestræbelser, vi gjorde for at føre hans Partifæller igennem. Vi stillede nemlig ingen Fordringer, vi havde saa meget godt demokratisk Blod i os, at vi vilde gaa med, naar vi kunde gøre Demokratiet en Tjeneste. Vi udtalte et beske-

dent Ønske om, at en af de 4 Landstingsmænd maatte blive en Husmand, men det kunde ikke lade sig gøre. Der ventede jeg ogsaa paa det ærede Medlems Hjælp, for jeg syntes næsten, han skyldte Husmændene det. Jeg erindrer dog — det er ganske vist nogle Aar siden — saa tydeligt en Udtalelse af ham, som løb om i Bladene, og som han havde brugt nede paa et Møde i Bjerrækredsen, tror jeg. Det ærede Medlem udtalte til daværende Folketingsmand Bertelsen fra Vrigsted disse Ord: „Du og jeg, Jens Bertelsen, vi genere os ikke for at gnave Husmændenes Ben“. Det forekommer mig, at det ærede Medlem skyldte Husmændene dette. Vi forlangte ingen socialdemokratisk Husmand, vi forlangte i det hele taget ingen Ting, vi mente kun, at det kunde være rigtigt, at den Stand blev repræsenteret, og overlod for øvrigt til Venstre selv at bestemme Farven paa Kandidaterné. Kun henstillede vi indtrængende til dem, at vi gik sammen, fordi vi kunde se, at der var Fare, som der ogsaa var. Der savnede vi det ærede Medlem. Siden, da vi havde slaaet os igennem og havde faaet de Valgmænd, vi kunde opnaa, kunde Venstre godt sende Bud efter os, og da var der ingen, der var ivrigere til at komme hen i den Klynge, hvor vi stode, og give os Raad end det ærede Medlem, men heldigvis kunne vi klare os selv uden Raad.

Første Viceformand (Krabbe): Jeg indskyder den Bemærkning, at den Elskværdighed, som det ærede Medlems Bemærkninger ere prægede af, ikke ganske berøve dem den Skadelighed, som deres meget personlige Karakter have paa Forhandlingerne. Jeg frygter for, at Forhandlingerne ville blive for meget forlængede, hvis det ærede Medlem fortsætter saa personligt.

Harald Jensen: Jeg skal snart være færdig. Men det maa maaske være mig tilladt at gøre den højtærede Formand opmærksom paa, at det ærede Medlem for Ribe (*Busk*) og andre ærede Medlemmers Tone ikke har været saa aldeles upersonlig over for os.

Første Viceformand (Krabbe): Jeg hørte de Ord, der have foranlediget det ærede Medlem til hans Replik, og det er ogsaa Grunden til, at det ærede Medlem har faaet saa rigelig Lejlighed til at svare derpaa. Jeg tror dog at opfylde en Pligt